

Гојко Божовић

ПРИЗОРИ

ГЛАСОВИ

1.

Прекратко сам
Живео у местима
У којима се ништа
Није догађало.

Догађаји који су се збивали
У већим и мањим даљинама
Долазили су до мене
Као гласови
Који када се изговоре
Круже по ваздуху
До првог уха.

Допирући до мене
После неког времена
Никада истог
Догађаји као да су
Долазили из прошлости
Која нам припада
По књигама.

2.

Дап је пећ у којој нестају очекивања.
Земља тек што се окренула
Око своје осе а за њом
И сви ми који то
Нехотично чинимо
А већ се зло навикло
Да не разликује жртву
Од крвника, ни крвника
Од његовог дневника, ни дневник
Од идиле у пољу.

3.

Тихо је
Као да историја није
Са друге стране зида
У оближњем парку
За који се дуго веровало
Да ће бити
Људско станиште.

СВЕ ШТО НЕСТАЈЕ

Како све нестаје
Пред мојим очима
Да се питам
Да ли је све то и постојало
Како моје очи
Гледају познате призоре
У пуноћи њиховог одсуства
Да се питам
Да ли су они уопште одсутни
Како се предмети удаљавају
Као дела навикла на покрет руке
И враћају као ствари
Које рука није додиривала
Како се облици слажу
У блиске појаве
Да се питам
Којим речима говорити о блискости
Када је нестало све што нестаје

НА 27. РОЂЕНДАН

Тамо где су се
Моји некада могући вршњаци
Па чак и моји старији пријатељи
Ослањали по навици
Знајући шта значи сигурност

И где се налазе ствари од почетка
Моја рука пролази кроз ваздух
Нимало згуснут

ПРИЗОРИ

У суровим временима
Виђао сам уплашене људе
Њихов поглед није мировао
Вребао је могуће опасности.

Али највише виђах
Помирене људе
Равнодушне на ма коју мисао
Саживљене са сваким болом.

САМИ И НЕМИ

Све би било другачије
Да се нису покренули народи.
Устали су у исти час
Као да је неко рекао
Шта им ваља чинити.

А они који глас нису чули
Остали су у давно установљеној равнотежи
Сада с nelaгодом гледаној
Сами и неми
Јер нису чули глас.

ЛАКОЋА И НУЖНОСТ

Са Хербертом је лакше у историји,
Написао је Јосиф Бродски,
Још један због којег би
Морало бити лакше у историји.

Присећам се ових речи у рату,
Као што се опомињем и њихових стихова
О малим стварима које не мењају историју
Али је живот без њих сеновита јесен.

Друкчије бих чуо њихове речи у миру,
Као што друкчије ослушкујем надолажење
Обећаног смисла, а на сасвим други начин
Мукли звук извесности, прелет бомбардера,
Гранату у удовима оближње зграде.

Али није нужно да се све догоди
Мада оно што се догоди
Постаје нужност.

Да ли ми је лакше у историји
Зато што слажем речи и памтим стихове?
Или оно што заснивају песници
Остаје само песницима?

И зна господин Когито,
Као што зна и онај
Који је гледао грчку цркву у Лењинграду,
Да је смрт коначна.
Када се заврши један живот,
Заврше се на један начин
И сви животи који су
Са њим били у вези.

И знају да је смрт незавршава.
Ко једном умре,
Тај умире читав живот ближњих.
И да са њом није лако
Мада ће од ње
Можда бити лакше у историји.